

ROSTOU? ROSTOU!

Ášter½, 26 Á•ervenec 2016

Venku je teplo a vlhko, a aÁ• nám se to všem zas moc nemusí líbit, houby si pÁ™ímo chrochtají blahem - a rostou. Všude. Na mykologických stránkách dokonce najdete i pÁ™esné mapy, kam na nÁ› jít. TakÁ¾e jednoho slunného odpoledne jsme vyrazili do lesa i my. Ano, Á•tete správnÁ› - odpoledne :-))).

SamozÁ™ejmÁ› nám to - jako vÁ¾dy - trvalo celkem dlouho. NeÁ¾ jsem se vyhrabala já, manÁ¾el, dÁ›ti, pes, bÁ›hem toho i nÁ›kolik návratÁ› (pro zapomenuté svaĎiny, pití, sluneĎní brýle)… ale nakonec jsme pÁ™eci jen dorazili na místo. Když jsme potkali prvního vracejícího se houbaÁ™e, bylo to ještÁ› dobÁ™e. JenÁ¾e jsme potkávali jen samé vracející se houbaÁ™e. Dorazili jsme do lesa opravdu celkem pozdÁ›. I když nás tÁ›šilo, Á¾e všichni si nesou v košíku houbiĎky, moc dÁ›vÁ›ry v to, Á¾e nám tam ještÁ› nÁ›co zbylo, nám situace nedávala. Šli jsme si pÁ›knÁ› po cestÁ›, celá rodina roztaĎená sobecky všude, takÁ¾e já, krajní, jsem si capkala témÁ›Á™ ve škarpÁ›. JenÁ¾e najednou jsem uvidÁ›la pÁ™ímo vedle té škarpy hÁ™ib...

Á›íkám si, jak je moĎné, Á¾e si ho nikdo ještÁ› nevšiml? Tak si to chodíme okolo, a opravdu - kdybych šla normálnÁ› po cestÁ›, hÁ™ib by vidÁ›t nebyl. Ani cestou tam, ani zpátky. Ukázal se opravdu pouze houbaÁ™í, procházejícímu škarpou… A kouknÁ›me se dál! Vedle mÁ›l ne jednoho bratÁ™íĎka, ale celou poĎetnou rodinku, takÁ¾e nakonec to byl vskutku pÁ›kný den s nádherným úlovkem. Cestou zpátky jsem vyprávÁ›la dÁ›tem, jak jsme byli na houbách s mojí maminkou, když jsem ještÁ› já byla dítě. PodaÁ™ilo se nám pronajmout na Á•trnáct dní prázdnin chalupu v Horní Cerekvi. Jako správná velkomĎstská rodina, jsme samozÁ™ejmÁ› vyrazili hned do lesa. Houby byly všude. Nádherné! Veliké, malé, barevné, na stromech, v mechu, ve trávÁ›, prostÁ› všude a rostlo všechno. A pÁ™esná to jsme taky tenkrát sbírali. Všude a všechno. Po návratu z lesa se naštÁ›stí maminka rozhodla, Á¾e dost moĎná existuje (i když zajisté jen minimální) moĎnost, Á¾e bychom mohli náhodou pÁ™ínést i nÁ›co jedovatého, a tak odešla s tím ohromným plným košíkem do místní hospody, aby se poradila s „domorodci“. BohuĎel, nebyla jsem tomu pÁ™ítomna, ale musel to být úĎasný záĎitek. Pro ty n houbaÁ™e, samozÁ™ejmÁ›. Maminka se vrátila s prázdným košíkem. HoubaÁ™í jí tam radostnÁ› vysvÁ›tlili, Á¾e tak v pÁ™ehlídku prašívek a jedovatých hub ještÁ› nikdy nevidÁ›li. Nebyla tam prý jediná jedlá houba. Ani jediná. Nic. Ani houbiĎka. Prd.

KaĎdopádnÁ›, hÁ™iba pozná kaĎdý, a já tedy od té doby sbírám výhradnÁ› je. Maminka to tenkrát vzdala úplnÁ›. Pro nejspíš naštÁ›stí.

Jak jste na tom vy? Co sbíráte?

Jste si vÁ¾dy jisti, Á¾e tam není nic jedovatého? Máte nÁ›jakou pÁ™íhodu z houbaÁ™ení? GRETA